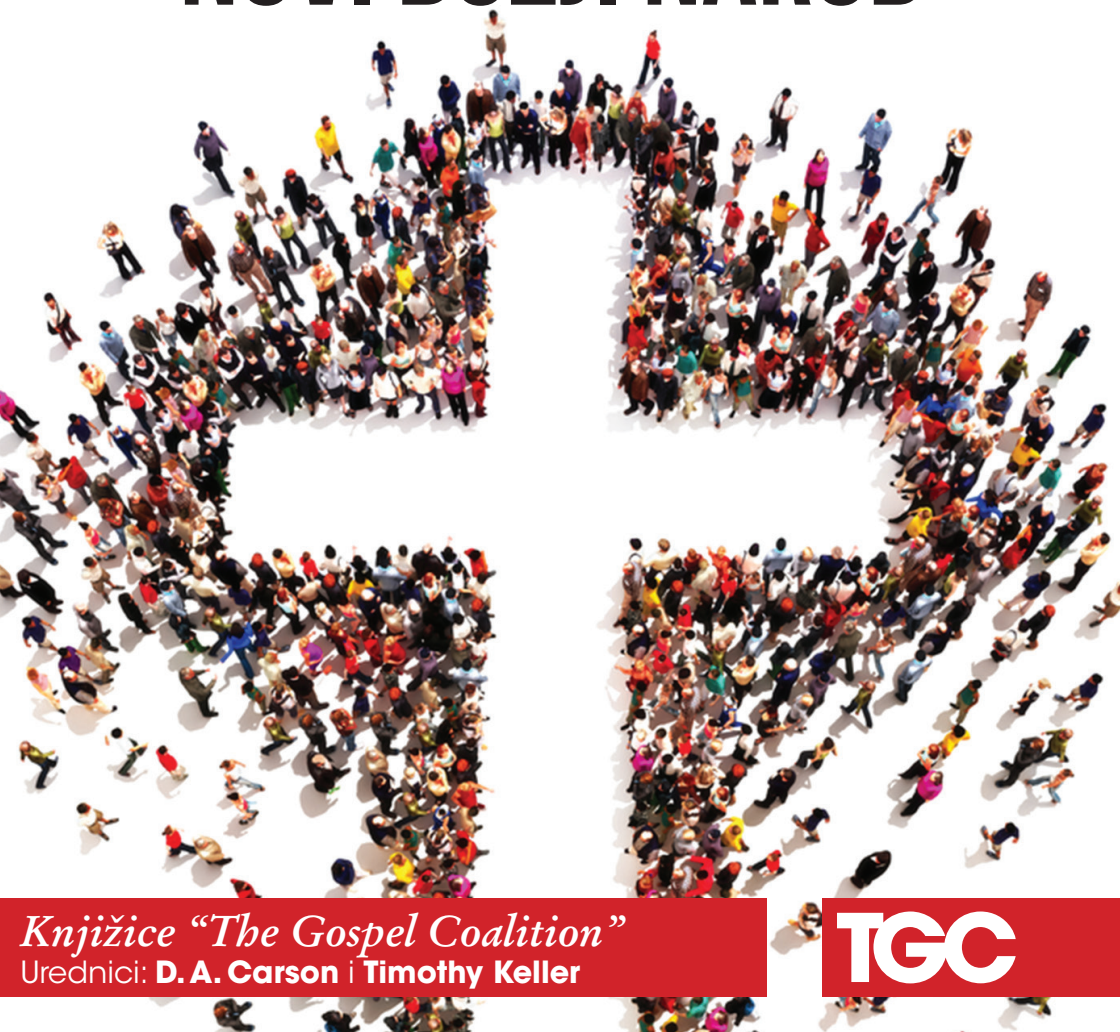

TIMOTHY SAVAGE

CRKVA

NOVI BOŽJI NAROD

Knjižnice "The Gospel Coalition"
Urednici: **D. A. Carson** i **Timothy Keller**

TGC

Crkva: novi Božji narod

Knjižice The Gospel Coalition

Urednici: D. A. Carson i Timothy Keller

Gospel-Centered Ministry by *D. A. Carson and Timothy Keller*

The Restoration of All Things by *Sam Storms*

Creation by *Andrew M. Davis*

The Holy Spirit by *Kevin L. DeYoung*

Can We Know the Truth? by *Richard D. Phillips*

What Is the Gospel? by *Bryan Chapell*

The Plan by *Colin S. Smith*

CRKVA

NOVI BOŽJI NAROD

Timothy Savage

Impatto Italia

Naslov izvornika: The Church: God's New People

Copyright © 2011 by The Gospel Coalition

Published by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway.

All rights reserved.

Naziv hrvatskog izdanja: Crkva: novi Božji narod

U suradnji s - www.radosnavijest.com

© 2017 Impatto Italia - Sva prava su pridržana. Ova knjižica, ali također niti jedan njezin dio, ne smiju se umnažati niti koristiti u bilo kojem obliku bez pisanog dopuštenja izdavača, osim za korištenje kratkih citata radi recenzije knjige.

Impatto Print je izdavački projekt Acts 29 u Italiji

(www.impattoitalia.org) - pokret osnivačkih crkava u Italiji.

Grafički urednik: Asim Hamza i Ditjon Dibra

Prijevod i lektura: Sanja Matasić

Rujan 2017.

SADRŽAJ

Crkva i Božji plan	7
Spasenje Božjega naroda	13
Jedinstvo u Crkvi	18
Crkva i njezin doseg djelovanja	24
Zaključak	31
Kratka bibliografija	33
Bilješke	33
The Gospel Coalition	37

Riječ je o najutjecajnijoj skupini ljudi na planetu. Kroz njihovu službu, široka su područja ljudskosti spašena od zla i podignuta iz očaja. I, njihovim glasom, novi je život objavljen čitavoj civilizaciji. Riječ je o udruženju ljudi koji pulsiraju sa slavom Božjom. Kakvo ljudsko zajedništvo uopće može opravdati ovakvo priznanje? Samo jedno: Crkva Isusa Krista.¹

Neki su kršćani svjesni eksplozivne naravi Crkve kojoj pripadaju. Prije nekoliko godina vozio sam engleskoga propovjednika Johna Scotta do mjesta gdje je propovijedao. Pitao sam ga o tome koja je prema njegovu mišljenju najzapostavljenija doktrina među suvremenim kršćanima. Pretpostavio sam da će reći: „Teologija“ (naše viđenje Boga je preusko), ili možda „Soteriologija“ (u metodama spasenja previše se oslanjamo na vlastite snage), ali bio sam iznenađen kada je bez oklijevanja odgovorio: „Ekleziologija“. Meni se doktrina o Crkvi činila tako nevažnom u usporedbi s nekim kompleksnijim doktrinama i zasigurno ne vrijedna takve pažnje kakvu joj je pridavao moj sugovornik. No otad, nakon što sam se pozabavio biblijskim učenjem o Crkvi, potpuno sam promijenio svoje mišljenje. Crkva Isusa Krista je mjesto ostvarenja Božjega plana za stvorenje.

CRKVA I BOŽJI PLAN

Prema Bibliji, Bog provodi plan kozmičkih razmjera. On sve stvoreno želi obnoviti radi svoje slave. Pišući vjernicima u Efezu, apostol je Pavao

iznio zadivljujuću misao: Bog je odlučio „obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve što je na nebesima i sve što je na zemlji“ (Ef 1,10). Nekoliko stihova dalje Pavao precizira kako je Bog to odlučio „obuhvatiti“: „a njega dade za glavu nad svim u Crkvi“ (Ef 1,22).

Zanimljivo, Crkva je nultu tlo u Božjem ambicioznome projektu poboljšavanja. Riječ je o temeljnome mjestu za izvršenje Božjega djela, mjestu gdje je sve dovučeno pod Krista. Ako želimo vidjeti što Bog čini na ovome planetu – tko bi želio propustiti nešto tako spektakularno? Tada moramo gledati u Crkvu. Ondje, i jedino ondje, možemo pronaći okupljene ljude ispunjene svom Božjom puninom (Ef 1,23; 3,19)

Veza između Krista i Crkve gotovo je neraskidiva. Crkva je tijelo Kristovo, a Krist joj je glava (Kol 1,18). Crkva odražava snagu Kristova uskrsnuća (Ef 1,19-20). Ona je oličenje njegove ljubavi (Ef 5,2). Odraž je njegove punine (Kol 2, 9-10). Mjera je to „novog čovjeka“ koja vodi do punine Kristove (Ef 4,13). Ona je njegova mlada (Ef 5,25-27). Njeguje ju i hrani kao vlastito tijelo (Ef 5,29). Riznica je Božje mudrosti (Ef 3,10). Mjesto je gdje Bog prima svu slavu (Ef 3,21). Ona je svjetionik božanske svjetlosti, predokus nebeske slave (Ef 1,18).

Božji narod kao obitelj

Možda je najbolji način kako predočiti Crkvu – uključujući oboje, organsku vezu s Kristom, ali i osebnost poprimljenu od Krista – kao krvlju povezanu obitelj. Članovi Crkve su „krvni rođaci“. Imaju istog Oca, po kojemu je svaka obitelj na nebu i zemlji dobila ime (Ef 3,14). Imaju istoga starijeg brata, Krista (Heb 2,17), čija ih je krv, prolivena na križu, pomirila s nebeskim Ocem (Kol 1,20). Dije le bratstvo sa svojom duhovnom braćom i sestrama, braćom i sestrama u Kristu (Kol 1,2), koji su izmireni jedni s drugima istom krvlju s križa (Ef 2,13).

Pogotovo, jer Crkva, kao obitelj, tvori središnje Božje djelo u stvaranju. Ova činjenica ne bi trebala biti iznenađujuća budući da je Bog oduvijek djelovao kroz obitelji. Od samoga je početka svoj način djelovanja osmislio kroz obitelj. Od velike će pomoći biti ako pokušamo razumjeti jedinstvenu i moćnu ulogu Crkve povratkom u prapovijest, sagledavajući prvu obitelj, onu Adama i Eve, obrativši pritom pozornost na to kako njihovo jedinstvo predstavlja sliku onoga što će kasnije postati Crkvom Isusa Krista.

Prva obitelj

Ne prestaje nas čuditi drama šestoga dana stvaranja. Tada je Bog oblikovao svoj *magnum opus*, čovjeka, i smjestio ga u predivan rajski vrt. Novome stvorenju umalo nije ništa nedostajalo. Bio je korisnik neprocjenjivih darova iz ruke ljubljenoga Stvoritelja. Ipak, začudo, nešto je manjkalo. Nešto „nije bilo dobro“. Čovjeku je nedostajao „pomoćnik“, netko s kim bi ostvario odnos (Post 2,18). Sam, bio je kao jedan dio dvodjelne slagalice, a pripadajućeg drugoga dijela nije bilo nigdje na vidiku. Ne samo što nije mogao uživati u zajedništvu, već nije mogao niti ispuniti svoju svrhu u stvaranju.

Čovjek je stvoren kako bi nosio sliku Boga, kako bi manifestirao sličnost svoga Stvoritelja (Post 1,26). Tako uzvišeni poredak ne bi bio ostvariv da je ostao sam. Stoga, kada je Bog stvorio čovjeka, stvorio je „muško i žensko“ (Post 1,27). Drugim riječima, stvorio je čovjeka kao obitelj, postavio je temelj međuljudskih odnosa, ugrađen u svaku obitelj. Poveznica s božanskom sličnošću uopće nas ne iznenađuje jer je Bog sam po sebi obitelj unutar koje vladaju trojni odnosi – odnosi između Oca, Sina i Duha Svetoga. Kako bi se očitovala božanska slika, potrebna je barem dvojnost osoba. Čovjek treba pomoć za svoj uzvišeni poziv. Treba obitelj.

Prva je obitelji dobila uzvišeni mandat. Bog je prvo Adama i Evu obdario svojom slikom pa im je tek onda izdao nalog: „Plodite se i množite i napunite Zemlju, i sebi je podložite!“ (Post 1,28). Ono što zvuči kao recept za prenaseljnost, zapravo je ekološki blagoslov. Pozivajući na razmnožavanje obitelji, Bog je namjeravao prožeti planet nositeljima odnosa koji očituju njegovu sliku, tako da svaki kutak i svaka pukotina svorenja budu podloženi prisutnosti njegove sličnosti. Pod suverenom odlukom mudroga Boga obitelj je vozilo kojem će se njegova trojna sličnost raširiti na sve četiri strane svijeta.

Božji narod, Božja slika i Krist

No ovo povlači jedno pitanje: „Koji bi oblik Božje sličnosti obitelji trebale širiti?“ Ili, točnije: „Koja je prava narav Božje slike?“ Stoljećima unatrag ovakva su pitanja potaknula razne spekulacije jer u užem kontekstu Postanka (jednako kao i u širem kontekstu cijeloga Staroga zavjeta) vrlo se malo može iščitati priroda Božje slike. Upravo su stoga, rabini, koji su u razdoblju između dva Zavjeta svoj trud uložili u otkrivanje Božje slike, uglavnom iznosili vlastite ideje i nastavili povezivati božansku sliku s Božjom slavom. Očitovati Božju sliku znači reflektirati njegovu slavu. Kako ova interpretacija nije bila božanski nadahnuta, danas nam se čini nevažna, osim zbog činjenice da je jedan od tih rabina, farizej koji se obratio na kršćanstvo, autor poslanica u kojima ponovno ističe vezu između Božje slike i Božje slave. A poslanice o kojima je ovdje riječ, poslanice su apostola Pavla, i one su bile nadahnute! Pišući ih, Pavao postavlja nove temelje i uspostavlja konkretniju poveznicu: vezu između Božje slike i slave Isusa Krista.

Prema Pavlu, u Kristu potpuno vidimo Božju sliku i slavu (2 Kor 4,4; Kol 1,15). Stoga, narav božanske slike nije više na razini spekulacije: božansku slavu trebamo samo potražiti u osobi Isusa Krista (2 Kor

4,6). Odlomak u Pavlovim zapisima, gdje najjasnije opisuje Božju sliku, nalazi se u 2. poglavlju Filipljanima. Slijedi proširena verzija prijevoda:

Iako je Krist postojao u Božjem obliku (pojam gotovo sličnoga značenja kao „Božja slika“), nije iskoristio svoj uzvišen status kao priliku za samouzdanje, nego kao poziv da učini upravo suprotno: da se isprazni, da se ponizi, da poprimi oblik roba, da se podredi robovskoj smrti, čak i nezamislivo odbojnoj smrti na križu (Fil 2,6-8)

Od neizrecivog bogatstva u jednakosti s Bogom do smrti u potpunome siromaštvu, od nedostižnih visina do nezamislivih dubina, od jedne do druge krajnosti, to je mjera Kristove samožrtvujuće smrti. Riječ je o savršenome primjeru požrtvovne ljubavi. I, prema Pavlu, riječ je o najjasnijem očitovanju Božje slike. U Isusu vidimo sličnost s nebeskim Ocem. Na križu promatramo Boga kakav jest, dakle obitelji stvorene na njegovu sliku trebale bi biti upravo takve. To je slika vječne ljubavi.

Božji narod, Božja slika i ljubav

Ova je slika sukladna s onom koju nalazimo o Bogu na drugim mjestima u Pismu. „Božja ljubav“, kaže apostol Ivan (1 Iv 4,8,16). I njegova se ljubav ne može usporediti ni sa čim na Zemlji, ona je iznad površne, uvjetovane, osjećajne ljubavi koja vlada postmodernim poklonicima ovoga termina. Božanska je ljubav nadnaravna, vrsta ljubavi za koju je sposoban samo Gospodin i oni koji nose njegovu sliku. Riječ je o većoj ljubavi (Iv 15,13), o ljubavi koja je spremna položiti vlastiti život (1 Iv 3,16), kako bi se pretočila u stvaranje tuđeg

života (Lk 10,25-37), i koja odustaje od svega samo da bi otkupila ostale (Mk 10,45). Štoviše, riječ je o ljubavi koja kola između članova Božanstva; Otac voli Sina (Iv 17,26), Sin voli Oca (Iv 15,9) i Duh Sveti proslavlja Oca i Sina (Iv 14,26).

Mnogi su autori definirali ovu drukčije usmjerenu ljubav kao razlikovno svojstvo Božanstva. „Bog je u svojoj biti ljubav, koja vječno i nužno opstoji između nekoliko osoba Božanstva.“² Trojni Bog očituje „svoju beskonačnu ljubav kroz odnos“.³ „Nesebična je ljubav dinamična izmjena trinitarnoga Božjega života“.⁴ „Slika Boga slika je onoga čija je ljubav, čak i prije stvaranja, usmjerena prema drugima“.⁵ Ono što je možda najupečatljivije o Božjoj ljubavi, i što je možda od presudne važnosti za razumijevanje Crkve, činjenica je da Bog želi svoju ljubav podijeliti s nama, ne samo da bismo bili objekt njegove ljubavi već da bismo je dijelili međusobno. Stvorivši nas na svoju sliku, podesio nas je da možemo stvarati ljubav kakva je u odnosima trinitarne obitelji, šireći među članovima naših obitelji ljubav koja se očituje unutar svetoga Božanstva.

Kada ispunimo svoj poziv, kada se diljem Zemlje razmnože obitelji koje dijele takvu ljubav, to je kao da na planetu uspostavimo granu poljoprivrede koja će donijeti opći boljitak svijetu u kojem živimo. Rasprostranjenost obitelji, koje su odsjaj Božje slike, stvorenje pjeva pjesmu strastvene zahvalnosti svome Stvoritelju.

Božji narod, Božja slika i grijeh

No postoji problem. Božji narod nije bio vjeran ulozi koja mu je bila povjerena. Više mu se sviđala sebičnost nego očitovanje nesebične ljubavi. „Vidje žena... da je stablo... ubere ploda... Dade i svome mužu“ (Post 3,6). Nažalost, grijeh prve obitelji postao je padom svih obitelji. „...Jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave (Rim 3,23). Umjesto da

cijelom Zemljom šire Božju slavu, obitelji su odbacile vlastitu slavu i planet zarazile stravičnom tamom. Doista, svaka zemaljska bolest može se povezati s Adamovom pogreškom. Svi razdori – zlostavljanja, rasni sukobi ili međunarodne razmirice – potiču od neuspjelog utjelovljenja slave Božje ljubavi.

Naše istraživanje o Božjem narodu naglo se zaustavlja na činjenici da je jača Božja ljubav prema grešnicima nego njegova osuda grijeha. Nema sumnje, nebeski se Otac gnuša grijeha. Grijeh mu predstavlja osobnu uvredu. On umanjuje Njegovu slavu u svijetu i uništava sjaj Božje slike koja bi se trebala očitovati kroz muškarce i žene. Koji se dobar otac ne bi naljutio zbog degradacije vlastite djece? I tko može okriviti takvog oca koji bi, u svome gnjevu, vlastite potomke jednostavno prepustio posljedicama njihove pobune – koji bi se odrekao obitelji koju je, kao zloćudni tumor, zahvatila sebičnost?

SPASENJE BOŽJEGA NARODA

Ipak, zadivljujuće je što je naš nebeski Otac zamislio plan spasenja za čovječanstvo. On je izabrao jednu od mnogih obitelji i naredio izabranima da još jednom u svijetu očituju slavam njegovu sliku. Prva je obitelj bila Noina, spašena od poplave, pozvana da se množi i ispuni Zemlju (Post 9,1). Nažalost, Noa i njegovo potomstvo pali su u isti grijeh koji je uništio Adama i Evu.

Potom je Bog odabrao drugu obitelj, ovaj put vođenu patrijarhom Abrahamom, ponudivši njegovim potomcima da postanu oni kroz koje će „sva plemena na Zemlji biti blagoslovljena“ (Post 12,3). No i ova je obitelj pala u grijeh, umanjujući slavu slike Božje do jedva vidljive refleksije onoga što doista jest. Nakon nekog vremena, Bog je opet milostivo obnovio svoj narod, podižući novu generaciju Izraelaca, pozivajući ih na odanost Savezu i očitovanje Njegova

karaktera u svijetu. No, iznova – iako s rijetko uspješnim pojedincima – Izrael nije uspio zaživjeti u svome pozivu.

Očito, Božja obitelj nije u stanju ispuniti božansku misiju. Nešto je krivo u njezinoj srži. U svome korijenu ona nije sposobna slaviti Boga. U svojem je srcu samopromotivna. Zbog otvrdnulosti svoga srca, Izrael je sve suprotno od onoga što je Bog želio da njegov narod bude.

Bog nije bio iznenađen neuspjehom svoga izabranoga naroda niti je taj neuspjeh potkopao njegov plan spasenja. Najvažniji je dio plana spasenja tek trebao uslijediti, a Stari je zavjet osiguravao mučna nagađanja o njegovu krajnjem razotkrivanju. Bog će načiniti „novi zavjet s izraelskom obitelji“ u kojem će grijeh biti iskorišten. „Stavit ću svoj zakon u njihova srca“ (Jer 31, 31 -33). „Dat ću vam novo srce... nov duh udahnut ću u vas“ (Ez 36,26-27).

Svojim Duhom Bog će izvesti operaciju srca, ugradit će novi poticaj u ljudsko srce, vječni zakon koji je apostol Pavao definirao kao zakon ljubavi: „Jer je sav Zakon ispunjen jednom jedinom zapovijedi: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!'“ (Gal 5,14). To je zadivljujuće obećanje. Oduvijek je Božja namjera bila stvoriti novu obitelj čija će srca biti očišćena od grijeha i ispunjena zakonom ljubavi, poticaj ovlašten prisutnošću Božjega Duha. Stvorenje željno iščekuje pojavu takve obitelji.

Proroštvo o novome narodu

Prorok Izaija predvidio je ovu obnovljenu obitelj. Poistovjetio je novi „Izrael“ sa slugom Gospodnjim koji (riječima koje podsjećaju na Knjigu Postanka) će biti „svjetlo narodima tako da će moje spasenje doći do svih krajeva Zemlje“ (Iz 42,6; 49,6; slobodan prijevod, op. prev.). Dakako, Izaija nam ne otkriva kada će se ta obitelj pojaviti, no nudi nam vrlo važne indicije. Dijete će se roditi (Iz 9,6-7) i postat će sluga koji će podnijeti neopisivu patnju (Iz 52,13-53,12).

Odavde, indicije se sve teže mogu odgonetnuti. Ponekad se sluga poistovjećuje s Božjom obitelji (Iz 41,8), a ponekad je predstavljena kao pojedinac (Iz 49, 6-7). Kako sluga (iz čije će patnje vjerojatno proizaći novo čovječanstvo) ujedno može biti skupina ljudi i pojedinac, ostaje na čitatelju da promišlja o tome. No nakon nekoliko stoljeća sve postaje jasno: u jednome gradiću, u provinciji na istočnoj obali Mediterana, rođeno je dijete. „Ali kad dođe punina vremena, posla Bog svojega sina“ (Gal 4,4).

Krist i Božji narod

Sin – čije je ime Isus, koji ima poziv mesije, čija je titula Gospodin – ispunio je vječni plan koji je bio prorekaio Izaija. Apostol Pavao je radosno odredio plan: „Tajna koja je bila skrivena kroz vjekove i pokoljenja, a koja je sada objavljena... kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama.“ (Kol 1,26-27). Napokon dolazi Božja prisutnost koju su naviještali proroci, slava Božje slike upisana u ljudska srca, vječni zakon ljubavi umjesto grijeha. Krist, koji je svojom nesebičnom smrću na križu predstavio suštinski izraz božanske ljubavi, sada je došao prebivati u nama. Nadnaravna Božja ljubav u našim srcima može postati savršena zbog Kristove prisutnosti (1 Iv 4,12).

Kristovo tijelo: osobno i ujedinjeno

Zbog naše usmjerenosti na prirodu i ulogu Crkve, od ključne je važnosti utvrditi kako se prisutnost Kristove ljubavi najbolje očituje u mnoštvu ljudskih srca. Kad apostol Pavao kaže – „Krist u vama – nada slave“ – upućuje (koristeći množinu „vi“) na to da je blagoslov dodijeljen zajedništvu ljudi.

Ne znači da Krist ne prebiva u srcu jedne osobe. Naravno da prebiva, ali nikako u srcu koje je izolirano od ostalih srca. Na poslijetku, riječ je o obitelji srca u kojoj prebiva Krist (2 Kor 4,6). Gdje na Zemlji možemo pronaći tako ljubavlju ispunjenu obitelj? Pismo to jasno kazuje: samo u tijelu čija je glava Isus Krist; samo u Crkvi koja nosi njegovo ime.

Napokon smo u poziciji razumjeti čudo ove svete zajednice. No prije negoli izvučemo nekoliko implikacija, važno je ubrojiti presudnu činjenicu: iako je članstvo u Crkvi prije svega dobrovoljno, ono ne mora biti uvijek uspješno. Ono se dobiva samo po visokoj cijeni. Prema svome prirodnome stanju, ispunjeni smo grijehom i potpuno nespremni za ispunjenje Božjom prisutnošću. Na križu, činom samožrtvovanja kvantni je skok bio iznad bilo čega viđenog u ljudskoj povijesti – Krist je poništio naš dug grijeha i prebacio svoju pravednost na naš račun (Kol 2,13-14; 2 Kor 5,21).

Ne samo to, slomio je okove grijeha, postavši tako prvim čovjekom koji je prošao cijeli svoj život ne težeći za vlastitom slavom, čak do točke gdje se svojevolumno podredio sramotnoj smrti na križu (1 Iv 3,5). Svladavši naš grijeh u ova dva aspekta – plativši kaznu za grijeh i čisteći nas od grijeha – Krist nas je prilagodio članstvu u svetoj zajednici. Naše priključenje Kristovu tijelu bilo je na njegov trošak, ali nama besplatno.

Prečesto o križu razmišljamo u pojmovima njegove primjene na osobnoj razini. Zbog Evanđelja Isusa Krista, ljudsko biće kao pojedinac može biti spašeno od Božjega bijesa te može zadobiti svoje mjesto u nebeskoj vječnosti. Ove stvarnosti ne mogu biti umanjene ni na jedan način, dapače, dostojne su da im odamo slavu iz svega glasa, no kada bismo ograničili plodove Kristova djela samo na osobno spasenje, svoju bismo pobožnost sveli na svakodnevno čitanje Biblije kroz individualni

pristup. Svatko tko je osobno izmiren Kristovom žrtvom uveden je u Kristovo tijelo, „kršteni smo jednim Duhom u jedno tijelo“(1 Kor 12,13). Prije svega, riječ je ujedinenome tijelu, o Božjem narodu nanovo uspostavljenome u Kristu i kroz Krista kako bi veća dimenzija Božjega plana stvaranja poprimila veličanstvenu definiciju.

Kristovo tijelo: lokalno i univerzalno

Crkva Isusa Krista je vrlo veliko tijelo, riječ je o zajednici Kristovih vjernika rasprostranjenih diljem cijeloga svijeta. Drugim riječima, to je univerzalna Crkva. No – evo i kritičkog osvrta – univerzalna Crkva je toliko jaka koliko su njezine lokalne crkve sposobne za život. Posebno se na razini lokalnih skupština ističe dramatika Božjeg plana stvaranja. Zato se apostol Pavao molio za lokalne crkve u Galaciji i Efezu, zato je pisao lokalnim crkvama u Rimu i Solunu – iako se poslanice često osobno interpretiraju u individualnom čitanju Biblije, njihov je sadržaj prije svega bio usmjeren zajednicama ljudi koje su se nazivale lokalne crkve.

Postoji nešto genijalno u dimenziji zajedništva unutar Božjega plana. Svijet je sam po sebi, ni manje ni više, nego skup ljudskih odnosa, od kojih su mnogi uništeni, osakaćeni razdorom i svađama, u konačnici upropašteni grijehom sebičnosti. Nejedinstvo vlada na svakoj razini, od malih zajednica, kao što je brak (više od polovicu brakova u sjevernoj Americi završi razvodom), do velikih zajednica, kao što su narodi (trenutno se u svijetu vodi oko 40 ratnih sukoba), ali i na svim ostalim međurazinama (sukobi među spolovima, rasama, političkim strankama, seksualnim orijentacijama, popis problematičnih odnosa je bezgraničan). Sukobi i podjele unutar odnosa najmračnija su strana našega svijeta.

JEDINSTVO U CRKVI

No lokalna je crkva posebno opremljena upravo za razbijanje takve tame. Božju obitelj prožima neraskidivo jedinstvo. Veze, koje su nekoć bile slomljene, nadnaravno su obnovljene. Čak su Hebreji i pogani, etničke skupine poznate po međusobnoj netrpeljivosti, postale jedno tijelo. Kako? „Ali, sada, u Kristu Isusu, vi koji ste nekoć bili 'daleko' postadoste 'blizu' krvlju Kristovom“ (Ef 2,13)... „i da oba u jednome tijelu pomiri s Bogom po križu“ (Ef 2,16). Krist je zadao smrtni udarac grijehu, društvenoj bolesti egoizma i ponosa, srušivši tako zidove koji su nas odvajali i okupivši zajedno čovječanstvo u novo domaćinstvo u kojem „od dvaju naroda stvori, u sebi, jednoga novoga čovjeka, tvoreći mir... u njemu ste i vi zajedno sazdani za stan Božji u Duhu“ (Ef 2,15; 19-22).

Bog kroz Krista zapravo sebi radi prebivalište u svježe iskovanoj obitelji. To je dobro jer svojom nesebičnom ljubavlju nastanjuje sva srca svete zajednice, sve jače povezujući njezine članove, a iznova ujedinjene obitelji služe kao svjetlo nade slomljenim obiteljima svijeta. Kroz lokalne crkve, kako se one množe i šire po Zemlji, ujedinjujuća Kristova slava postaje vidljiva razorenim odnosima ovoga planeta.

Duhovni darovi

Važno je cijeniti način djelovanja Božje ljubavi u praksi. Nevjerojatno, svaka nanovo rođena osoba u Kristu u lokalnu crkvu dolazi s nadnaravnim naslijeđem milostivoga Boga, darom Duha Svetoga, posebnim i jedinstvenim talentom. Može to biti dar služenja ili dar poučavanja ili dar vjere ili upravljanja ili bilo koji drugi (popis darova vidjeti u Rim 12,6-8; 1 Kor 12,7-10).

Nijedan dar ne treba podcjenjivati; svaki predstavlja neprocjenjivu

dobrobit, dodijeljenju „po onoj mjeri po kojoj je Krist htio dati svoj dar“ (Ef 4,7) i svaki je učinkovit „a sve to čini jedan te isti Duh“ (1 Kor 12,11). Bog strateški raspodjeljuje darove među svojim narodom, osiguravajući lokalne crkve svim potrebnim sredstvima kako bi napredovale na njegovu slavu; „ali je Bog udove, i to svaki pojedini od njih, razmjestio na tijelu kako je htio“ (1 Kor 12,18).

Dolazimo do najvažnije stvari za razumijevanje duhovnih darova: darovao ih je Duh Sveti kako bi se prenijeli u izobilju na ostale članove tijela radi zajedničkoga rasta, „da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova tijela“ (Ef 4,12). Kada svaki član lokalne crkve dalje preda svoj dar, kada svaka osoba duhovno ulaže u druge, rezultat je zapanjujući: članovi crkve povezani su u savez slave. „... u Krista: od koga cijelo tijelo – skupa povezano i skupa držano svakovrsnom opskrbnom vezom prema djelotvornosti što je svakom pojedinom dijelu odmjerena – ostvaruje svoj rast za izgradnju samoga sebe u ljubavi“ (Ef 4,16). Doista!

Kada vjernici obilno daju svoje darove drugim članovima tijela, privlače ih u svoju neposrednu blizinu. Dajući sebe, uvlače druge u sebe. Zakoni fizike se pojavljuju da bi bili prekršeni, a opet su savršeno smisleni. Kada se svaki član tijela angažira u nesebičnom služenju, članovi postaju sve povezaniji, toliko intenzivno da doista počinju nalikovati Kristu.

Doista, u njima prebiva Kristova ljubav koja ih međusobno povezuje. Obilježena mnogim izrazima požrtvovne ljubavi, lokalna crkva postiže „mjeru punine veličine Kristove“ (Ef 4,13) i „uraste u njega koji je Glava, u Krista“ (Ef 4,15). Gledati ovo Tijelo je kao promatrati – u pravom smislu riječi – Gospodina Isusa osobno.

Snaga Crkve

Ovaj prizor nije nimalo pretjeran. On je kao nuklearna fuzija. Atomi su među najsitnijim i najneprimjetnijim čudima prirode, ali kada se njihove malene jezgre spoje, stvara se nevjerojatno snažna reakcija. Kada se nekoliko takvih spojenih atomskih jezgri spoje, stvara se nešto puno jače: eksplozija termonuklearne energije, sposobna upaliti svjetla nekoliko velikih gradova.

Kako može tako sitan i neprimjetan atom proizvesti tako golemu količinu energije? Dok sam bio mlađi, često sam si postavljao ovo pitanje surfajući pokraj nuklearne stanice San Onfore, u Kaliforniji. Dok bi čekao dobar val, gledao bih goleme kupole i čudio se tisućama stupova postavljenih kao dobro uvježbana vojska, spremna da prenese veliku količinu energije s malih čestica, nevidljivih golim okom. Mojem umu bilo je to neshvatljivo.

Ipak, energija nuklearne fuzije je beznačajna u usporedbi sa snagom lokalne crkve. Kada članovi lokalne crkve prelijevaju jedni u druge Božju ljubav, događaju se nevjerojatne „eksplozije“, reakcija za reakcijom, stvara se dovoljno energije ne samo da bi se mogao osvijetliti grad neonskom rasvjetom i da bi se mogle pokrenuti sve mikrovalne pećnice u njemu već, puno važnije, da se može donijeti duhovno svjetlo svijetu koji umire u tami. Očima iznurenih građana svijeta, u kaljuži razdora i podjele, ljubav lokalne crkve može biti revitalizirajuća slika. Prouzročit će da mnogi glasno slave i časte Izvor te ljubavi (Mt 5,16).

Ljubav i Crkva

Stoga, apostol Pavao nikad nije prestajao hrabriti lokalne crkve: „A povrh svega toga zaodjenite se u ljubav, koja je veza savršene skladnosti“ (Kol 3,14); „Nikomu ništa ne budite dužni osim da ljubite jedan drugoga, jer tko ljubi bližnjega, ispunio je Zakon“ (Rim 13,8);

„Sada ostaje vjera, ufanje i ljubav – to troje – ali je najveća među njima ljubav (1 Kor 13,13).; „... nego ljubavlju služite jedan drugomu, jer je sav Zakon ispunjen jednom jedinom zapovijedi: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!'“ (Gal 5, 13-14); „A vas neka Gospodin učini da rastete i obilujete u ljubavi jedan prema drugome...“ (1 Sol 3,12).

Sličan je poziv poslao apostol Ivan: „Jer ovo je poruka koju smo čuli otpočetka: ljubimo jedan drugoga“ (1 Iv 3,11); „Ljubljeni, ljubimo jedan drugoga, jer ljubav dolazi od Boga“ (1 Iv 4,7). Također, apostol Petar je napisao: „Prije svega, imajte žarku ljubav jedan prema drugomu“ (1 Pet 4,8). Ova ohrabrenja, bez sumnje, imaju potvrdu i u Isusovim riječima: „Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici“ (Iv 13,35). Ljubav je *sine qua non* (lat., „uvjet bez kojeg se nešto ne može ostvariti“, op. prev.) Božje obitelji.

Primjer kako takva ljubav djeluje u praksi sveprisutan je u apostolskom kanonu: „Nosite bremena jedni drugima, te ćete tako ispuniti zakon Kristov“ (Gal 6,2); „Negledajte pojedini na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!“ (Fil 2,4); „Pazite da nitko nikomu ne vraća zlo za zlo, već uvijek nastojte promicati dobro...“ (1 Sol 5,15); „Mjesto toga budite jedan prema drugome prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome...“ (Ef 4,32); „Radujte se s onima koji se raduju! Plačite s onima koji plaču! Budite istog osjećaja jedni prema drugima!“ (Rim 12, 15-16). Dodatni primjeri mogli bi se nabrajati unedogled budući da nema granica načinima na koje lokalna crkva očituje bezgraničnu Kristovu ljubav. To je ljubav koja nadilazi znanje (Ef 3,19). Ne postoje riječi kojima bi se opisala strateška važnost ove ljubavi. Lokalna crkva i njezina ljubav predstavljaju jedini siguran protuotrov postmodernom svijetu potopljenom u grijeh i očaj. Ljudi se danas trude koračati kroz život, održavajući smisao svome postojanju, ali uporno tonu u živo blato nesigurnosti i zbunjenosti.

Tražeci prijateljstvo, na svojoj duši samo dobivaju rane. Žudeći za društvom, postaju ukaljani samoćom. Tražeci sigurnost, završavaju u sumnji. Žudeći za bezbrižnošću, uništeni su tjeskobom.

Ljudi su iscrpljeni, nasukani u mraku, s vrlo malo stvarnog zadovoljstva, a ipak tumaraju tražeci utjehu u bilo čemu što im može skrenuti pažnju s njihovih praznih života – ekran, pivo, razonoda. Kada im se i to pokaže ispraznim, u njihovim životima zavlada očaj i oni počinju željeti – počinju moliti – da njihov plač čuje netko gore, netko tko im pozornost može odvući na nešto lijepo, nešto bitno, nešto uzvišeno – bilo što, sposobno da istjera očaj i upali svjetlo nade.

Postoji nešto što navješćuje takvo oslobođenje. Riječ je o nečemu toliko sjajnom da doslovce može promijeniti svoju okolinu. To je Kristovo tijelo. Uхватiti svjetlucanje lokalne crkve, lokalnu crkvu na djelu, čiji članovi djeluju u međusobnoj ljubavi, izlijevajući Božje milostive darove u živote jedni drugih, neprekidno demonstrirajući požrtvovnu ljubav Isusa Krista, svjedočanstvo je puno jačega svjetla, koje svjetovni um nije u stanju niti početi upijati. Tada postaje očito što nedostaje društvu – ljubav bez koje duše venu i umiru, ljubav za kojom svi ljudi (bilo da znaju za nju ili ne) strastveno žude. Takva se ljubav isključivo nalazi u lokalnoj crkvi.

Beskompromisna Crkva

To nas dovodi do ključnoga pitanja. Hoće li lokalna crkva ispuniti svoju misiju i sjati kao svjetionik u mraku? Također, hoće li podnijeti bol kako bi sačuvala svoju ulogu spremišta trinitarne ljubavi? Nimalo ne iznenađuje što je Pavao preklinjao braću i sestre u Kristu da njeguju svoju ljubav i zadrže jedinstvo po svaku cijenu:

Ako što vrijedi pobuda u Kristu, ako što ljubezna utjeha, ako zajednica s Duhom, ako nježnost i samilost, učinite potpunom svoju radost: budite složni, imajte istu ljubav, isto srce i jednu te istu misao! Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe! Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih! Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu! (Fil 2,1-5)

Toliko toga ovisi o jedinstvu lokalne crkve. Ona mora biti sačuvana s najvećom budnošću.

Možemo biti zahvalni što lokalna crkva u tome nastojanju nije prepuštena sama sebi. Gospodin je osobno pouzdani vodič kad je posrijedi crkveno posvećenje. U svojoj suverenosti, uvodi svoj narod u neočekivano iskustvo patnje, jer kroz patnju ga čisti od ponosa koji u trenutku donosi razjedinjenost. Drugim riječima, uvodeći svoj narod u razne poteškoće, koje je iskusio i sam Krist, u njima rađa poniznost (bez koje nema istinske ljubavi).

On traži svoj narod da „na svome tijelu nosi smrtne patnje Isusove“ (2 Kor 4,10) i da „u svome tijelu dopuni što nedostaje Kristovim mukama“ (Kol 1,24). Postajući mu sve sličniji, „prilagođavajući se njegovoj (Kristovoj) smrti“ (Fil 4,10), ustrajno prolazeći istu vrstu progonstva i odbacivanja kakve je pretrpio Gospodin (2 Kor 13,4) – očekivana je posljedica očitovanja ljubavi toliko proturječne egoizmu svijeta da mu predstavlja smrtnu prijetnju – članovi Crkve su spremni da „u svome tijelu nose život Isusa“ (2 Kor 4,10). Spremni su postati kanalom uskrsloga života sve većem broju ljudi, potičući tako „da povećana milost učini obilno zahvalu mnogih na slavu Božju“ (2 Kor 4,15, slobodan prijevod, op. prev.). Patnja, odobrena rukom suverenoga

Boga, što je paradoksalno, uzrokuje ljubav i potiče svjetlo svjedočanstva u svijetu (1 Pet 1,6-7).

CRKVA I NJEZIN DOSEG DJELOVANJA

Kao što lokalna crkva mora čuvati unutarnje jedinstvo, tako ga mora očitovati prema van. Drugim riječima, novi Božji narod treba izbjegavati odvojenost. Dio je Božjega kozmičkoga plana da koristi obitelji kako bi prikazao svoju slavu svjetovnim očima. „... kad na vama, njima naočigled, pokažem svetost svoju... reče Gospodin Bog“ (Ez 36, 23). No čak i crkve koje prihvate svoj poziv da otvoreno zrače svjetlost mogu posrnuti u svome svjedočenju. Mogu težiti tomu da impresioniraju i privuku „autsajdere“ svjetovnim stvarima, prilagođavajući način slavljenja, način odijevanja, čak i sadržaj propovijedi kako bi zadovoljili svjetovne ukuse.

Takav je pristup iz temelja manjkav. Kada lokalne crkve pokušaju dati ljudima ono što žele, dolaze u raskorak sa svrhom Evanđelja Isusa Krista. U jednom će trenutku morati to raščistiti, vratiti se i protresti svoje slušatelje otkrivenjima da iskreni sljedbenici Krista zapravo umiru svojim željama – oni se odriču sebe, uzimaju križ i slijede Isusa (Mk 8,34-35). Nevjerojatno je kako se mnoge crkve dovode u situaciju da ne kažu stvari koje je bi prvo trebale privući ljude Kristu.

Kristovo Evanđelje, suprotnost svijetu

Lokalna crkva mora biti svjesna da je za svijet najkorisnije ono što se najviše razlikuje od njega. Ne mora se truditi biti drukčijom. Samo treba biti ono što jest – svjetionik koji zrači nesebičnom Kristovom ljubavlju. I tako što živi ono što jest, zapravo voli svijet. Što može biti veća ljubav u doba izgubljenih u magli subjektivnosti

nego propovijedati istinu Božje Riječi i „nepolakiranoga“ Evanđelja Isusa Krista? Što može biti veća ljubav u svijetu uronjenom u očaj, opterećenom žalosnim pjesmama, nego eksplozija neobuzdane radosti iskrenoga kršćanskog slavljenja i pjesme koje proslavljaju Krista? Što može biti veća ljubav u danima kada ljudi uzalud traže ljubav koja bi utješila njihove duše, nego navala pridošlica punih suosjećanja koje su primili na Kristovu križu? Lokalna crkva najviše voli svijet kada jasno utjelovljuje ono što svijet ne posjeduje.

Martyn-Lloyd-Jones, veliki propovjednik prošloga stoljeća, objavio je veliki izazov Crkve njegova vremena:

Izgleda da se užasavamo toga da budemo drukčiji. Odatle svi naši pokušaji i nastojanja da populariziramo crkvu i prilagodimo je ljudima... (Ali) svijet očekuje da kršćanin bude drukčiji i u njemu traži nešto drukčije, da im omogući uvid u svoj život, što često nedostaje redovitim posjetiteljima crkve... Ako se osoba u bilo kojoj crkvi osjeća kao kod kuće, a da nije povjerovala u Krista kao svoga osobnog Spasitelja, tada ta crkva uopće nije crkva, nego mjesto za zabavu i društveni klub.⁶

Lokalna crkva se mora probuditi i postati lokalna crkva, tijelo ljudi predanih propovijedanju nerazblaženoga Evanđelja Isusa Krista.

Doista, Evanđelje mora biti središte svega što Crkva jest i što Crkva čini. Za Pavla, to znači dvije stvari: propovijedati Isusa Krista kao Gospodina, a sebe predstavljati kao slugu Isusa Krista (2 Kor 4,5). Nijedan od ovih naglasaka nije se mogao svidjeti sebično orijentiranome svijetu grčko-rimske antike, niti je ijedan od ovih naglasaka mogao dobiti podršku kao strategija za privlačenje izgubljenih. Ipak, Pavao nije ustuknuo. Nepokolebljivo je propovijedao.

Zanimljivo je što Pavao ovdje koristi glagol „propovijedati“ za više od jednog objekta, jedan označava sadržaj (Isus Krist kao Gospodin), a drugi označava ponašanje (nas kao Kristovih slugu).

Središnje u Pavlovoj *kerygma* (grč., u ranom kršćanstvu, propovijed, navještaj da je Isus spasitelj; op. prev.) jest objava da je Isus spasitelj i da je on, Pavao, sluga. Kada pratimo Pavla i propovijedamo na taj način, i kada (kao rezultat) lokalne crkve postanu slugu u svojem svijetu, kao što je Pavao bio u svojem – ili još bolje, kao što je Krist bio u svojem (Mk 10,35-45) – tada se svojim propovijedanjem nećemo samo vrtjeti u krug već će ga slušatelji primiti sa zahvalnošću.

Donijeti svijet Kristu

Svaka lokalna crkva, koja u svome svijetu služi kao što je Krist služio u svome, izlaže se dvostrukome izazovu: nastoji donijeti svijet Kristu, i nastoji donijeti Krista svijetu. Najbolji način kako dovesti svijet Kristu jest pozvati ga u zajedništvo lokalne crkve. „Bio sam oduševljen“, komentirao je propovijednik Charles Spurgeon, „kad sam primijetio kako se mnogi članovi moje crkve iskreno trude dovesti grešnike u Tabernacle da čuju Evanđelje.“⁷ Priznajemo, ovo nije jedna od modernih strategija koje primjenjuju današnje crkve, koje tvrde da svijetu moramo pristupiti na njegovu vlastitu terenu – na poslu, tijekom pauze za kavu, u sportskim klubovima, u susjedstvu, šetajući pse.

Dok će neki zagovarati da je ulazak u područje svijeta ključno za svjedočanstvo lokalne crkve, propuštamo stratešku mogućnost ako ne pozivamo svijet u svoj dom, gdje Božja obitelj zajedno slavi Krista, gdje članovi slušaju Kristovo Evanđelje, vjerno ispropovijedano i pažljivo primijenjeno, gdje ljudi služe jedni drugima, radikalno odražavajući Kristovu ljubav, gdje u kutku ovoga izmučenoga svijeta obitelji doista funkcioniraju u skladu sa slikom trojne Božje obitelji. Usred sveprisutnosti

narušenih odnosa i disfunkcionalnih obitelji, gdje bi drugdje ljudi mogli vidjeti bolji način kako biti čovjekom nego među Božjom obitelji? Moramo svijet pozvati u crkve.

Ističući ovu misao, Pavao nam usmjerava pažnju na činjenicu da je organizam po imenu lokalna crkva u korijenu odnosnih jedinica. On je grupirao članove crkvenoga tijela u parove: muževi i žene, roditelji i djeca, zaposlenici i poslodavci (Ef 5,22 – 6,9; Kol 3,18 – 4,1). Odmah se može primijetiti da svaki par predstavlja jedan od tri temeljna građevna kamena društva. No značaj ovih parova ne potječe iz njihove prisutnosti u svakome društvu, već od njihove prisutnosti u Božjem društvu.

Za Pavla, lokalna je crkva temeljno svjetsko društveno zajedništvo te je zamišljena kao model svjetovnim parovima. U svojim međuljudskim odnosima, posebno u crkvenim odnosima parova u braku, u obitelji, ali i u poslu, lokalna crkva pruža primjere za slične odnose u svijetu (ponovno vidjeti Ef 5,22 – 6,9; Kol 3,18 – 4,1). Zrcaleći slavu Kristove ljubavi, svaki par svijetu otkriva bolji način održavanja odnosa. Kako će svijet vidjeti bolji način (i tada, nadajmo se, odgovoriti povjerovavši u spasenje kroz završeno Kristovo djelo) ako nije pozvan u zajedništvo lokalne crkve?

Donijeti Krista svijetu

Riječ je o drugoj strategiji proboja lokalne crkve: donijeti Krista svijetu. Svaka lokalna crkva treba strastveno nastojati ujediniti službenike (služenje ne predstavlja samo usamljene napade pojedinih članova, nego organizirane napore cijeloga tijela) u gradu, služeći bližnjima jednako kao i neprijateljima, nastojeći poboljšati uvjete života potrebitima i stvoriti uvjete u kojima čovjek može napredovati onako kako je Bog zamislio kod Stvaranja. Drugim riječima, lokalna bi

crkva trebala prihvatiti misiju donošenja Božje ljubavi gradu u kojem djeluje. Riječ je o misiji koja nije naviještena samo u Starom zavjetu (Iz 58,6-10) nego i u Novome zavjetu (Mt 25,34-40), te utjelovljena u Isusovim učenjima i službi.

Gljučnu nam poruku šalje prispodoba o dobrome Samarićaninu. Kristovu ljubav umnažamo kada pokupimo slomljene dijelove ljudskih života, nosimo ih na svojim leđima, kao da je riječ o našoj vlastitoj slomljenosti. I nastaviti ćemo podizati takve slomljene živote dok ne zacijele – „poveže mu rane, opere ih uljem i vinom, povede ga u gostionicu i plati koliko je bilo potrebno, pokazujući milost, dokazujući što znači biti pravi bližnji“ (Lk 10,34-37; slobodan prijevod). Voljeti svoga bližnjega kao samoga sebe ne znači voljeti drugoga onoliko koliko volimo sebe, već znači uzeti tuđi život i pretvoriti ga u vlastiti. U svakome gradu, lokalne bi crkve trebale biti najbolji bližnji. „Moramo voljeti muškarce i žene za Isusa.“⁸

Za ranoga kršćanstva, dvije su razorne epidemije poharale Rimsko Carstvo. Čak i najmudriji liječnici nisu bili u stanju propisati lijek protiv zaraze koja se širila, a mnogi su, uključujući poznatoga liječnika Galena, pobjegli iz gradova u sigurnost sela. Osim članova lokalne crkve:

Mnogi su kršćani pokazali bezgraničnu ljubav i lojalnost, ni u jednome trenutku ne štedeći sebe, već stalno misleći na druge. Ne obazirući se na opasnost, preuzeli su odgovornost za bolesne, posvetivši se svakoj njihovoj potrebi, služeći im u Kristu, dijeleći s njima ovaj život, preuzimajući na sebe bolesti svojih bližnjih, radosno noseći njihovu bol.⁹

Nevjernici su primijetili posredničku žrtvu kršćana: „Pogledajte kako vole jedni druge!“¹⁰ Kao članovi suvremene Crkve, imamo

priliku iskazati poštovanje ovome svetom naslijeđu, razmišljajući strateški i gorljivo moleći za priliku da možemo zajedno donijeti Kristovu ljubav potrebitima gradova u kojima živimo, da možemo postati suprotni kulturi ovoga vremena, živeći prema vanjskome svijetu vlastitu kulturu koja je na slavu slike Isusa Krista.

Djelić Neba na Zemlji

Kao što smo naučili u Knjizi Postanka, Božja je slika trebala prožeti čitavu Zemlju. Kao što smo naučili od Krista, ta se slika prije svega otkriva u nesebičnoj ljubavi križa. Kad ta ljubav uđe u srca tijela ljudi – što je mogućnost samo za one koji su, kroz djelo na križu, očišćeni od grijeha i proglašeni pravednima – kada se ta ljubav podigne i prebiva u Božjoj obitelji, u Crkvi Isusa Krista, i kada izrazi te ljubavi obilježavaju sve međuljudske odnose u lokalnoj crkvi na isti način na koji prožimaju odnose trojne Božje obitelji, nebeska slava počinje se probijati na Zemlju.

Novi će savez Božjem narodu, dok još budu hodali Zemljom, dati uporište u nebeskom Jeruzalemu. Pogledi su im usmjereni na bogatstvo njihova slavnog nasljedstva (Ef 1,18). I narodi će doći nebeskom svjetlu ove svete obitelji, gladni jedinstvenih odnosa, koji nisu razoreni egocentričnošću, gladni tijela koje je pod jednom glavom, gladni naroda koji isijava sliku božanske ljubavi, Crkve koja očituje požrtvovnu ljubav trojnoga Boga (Iz 60,1-11).

Nesavršena Crkva

Kako lokalna crkva može ustrajati u tako slavnome pozivu? Kao prvo, ustrajat će samo nesavršeno. Iako ljubav ovoga tijela svijetli kao svjetionik u najtamnijoj noći, nikada neće sjati jače nego iskonske zrake nebeske slave. Tijelo Kristovo još nije savršeno posloženo ispod svoje

Glave. Mržnja i podjele, stvaran grijeh, još napadaju odnose u Crkvi. No kada tijelo Kristovo nakratko ispadne iz Božje slave (ponekad padne tako nisko da jedino može gledati prema gore), podići će svoj pogled prema Isusu Kristu i, promatrajući Gospodnju slavu, preobraziti se u tu istu sliku, uvijek sve slavniju, od nejasne slike nesebične ljubavi postat će sve sjajnija i jasnija (2 Kor 3,18).

Usmjereni na Krista

Lokalna crkva nikada ne smije skrenuti svoj pogled s Krista. Svoje misli treba usmjeriti prema nebu, gdje je Krist (Kol 3,1-2). Željno treba iščekivati Spasitelja koji će, kada ponovno dođe, preobraziti ovo nesavršeno Tijelo u savršeno, potpuno usklađeno s njegovim proslavljenim tijelom (Fil 3,20-21). Kada ga napokon budemo vidjeli – ne više nejasno, nego u jasnoći iskonske svjetlosti – potpuno ćemo spoznati ljubav koja je toliko dugo nadilazila naše razumijevanje. Tada, i jedino tada, savršeno ćemo zrcaliti Kristovu sliku (1 Iv 3,2-3).

Do toga vremena lokalna se crkva usmjerava na Isusa Krista. U propovijedima uzvisuje se Krist. U slavljenju, veliča se Krist. U obredima – krštenju i Gospodnjoj večeri – slavi se Krist. Doista, tko god je kršten, kršten je u Krista, preciznije, u njegovu smrt (Rim 6,3), i tko god jede kruh i ispija čašu, objavljuje smrt Gospodinovu dok on ne dođe (1 Kor 11,26). U odgoju članova, poniznost pashalnoga janjeta služi kao nit vodilja (1 Kor 5,7).

Sve se vraća Kristu; svaki je član pod njegovim vodstvom. Krist povezuje svakoga i sve (Kol 1,17-18). Nije čudo što je veliki vođa lokalne crkve, Charles Spurgeon, odlučno potvrdio svoju ovisnost o Kristu: „Ne bih želio biti ovdje bez svoga Gospodina; i da Evanđelje nije istinito, bio bih blagoslovljen da me Bog uništi istoga trenutka, jer nije mi stalo do života ako biste mogli uništiti ime Isusa Krista.“¹¹

ZAKLJUČAK

Poziv lokalne crkve ne može biti uzvišeniji nego što jest. Pozvana je da bude svjetlo svijetu, da bude jedinstvena obitelj među razjedinjenim zemaljskim obiteljima, da bude nastanjena Kristom osobno, da bude zjenica Božjega oka, da bude urezana u Kristove dlanove, da pronosi slavu slike Svetoga Trojstva, da bude utjelovljenje beskonačne ljubavi križa, da bude grupni portret, ljepši nego bilo koji u svijetu – to je Crkva, lokalna crkva, novi Božji narod.

Kratka bibliografija

Belcher, Jim. *Deep Church: A Third Way Beyond Emerging and Traditional*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2009.

Calvin, John. "The External Means or Aims by Which God Invites Us Into the Society of Christ and Holds Us Therein." *Institutes of the Christian Religion*. Book 4. Philadelphia: Westminster Press, 1960.

Carson, D. A. *Becoming Conversant with the Emerging Church: Understanding a Movement and Its Implications*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2005.

Chester, Tim, and Steve Timmis. *Total Church: A Radical Reshaping around Gospel and Community*. Wheaton, IL: Crossway, 2008.

Dever, Mark. *Nine Marks of a Healthy Church*. Wheaton, IL: Crossway, 2000.

Dever, Mark, and Paul Alexander. *The Deliberate Church: Building Your Ministry on the Gospel*. Wheaton, IL: Crossway, 2005.

DeYoung, Kevin, and Ted Kluck. *Why We Love the Church: In Praise of Institutions and Organized Religion*. Chicago: Moody, 2009.

Edwards, Jonathan. "A Farewell Sermon." In *The Works of Jonathan Edwards*. Vol. 1. Edinburgh: Banner of Truth, 1979.

Keller, Timothy. *Gospel Christianity*. Studies 7 and 8. New York: Redeemer Presbyterian Church, 2003.

Packer, J. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*. Chap. 3. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1991.

Stott, John. *The Living Church: Convictions of a Lifelong Pastor*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2007.

Strauch, Alexander. *Biblical Eldership: Restoring the Eldership to Its Rightful Place in Church*. Colorado Springs: Lewis and Roth, 1997.

BILJEŠKE

1. Ovaj dokument predstavlja izlaganje 11. točke: “Novi Božji narod” iz temeljnih dokumenata organizacije The Gospel Coalition.
2. George M. Marsden, Jonathan Edwards: A Life (New Haven, CT: Yale University Press, 2003), 467.
3. Timothy Keller, Gospel Christianity (New York: Redeemer Presbyterian Church, 2003), 22.
4. Cornelius Plantinga, citirao Keller u Gospel Christianity, 16.
5. D. A. Carson, The Difficult Doctrine of the Love of God (Wheaton, IL: Crossway, 2000), 44.
6. Iain H. Murray, D. Martyn Lloyd-Jones: The First Forty Years 1899–1939 (Edinburgh: Banner of Truth, 1982), 141–42.
7. C. H. Spurgeon, Autobiography: 2: The Full Harvest (Edinburgh: Banner of Truth, 1973), 246.
8. C. H. Spurgeon, Lectures to My Students (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1954), 344.
9. Dionysius, citirao Eusebius u Eusebius: The History of the Church, prijev. G. A. Williamson (Harmondsworth, UK: Penguin, 1965), 7.22.
10. Tertullian, The Ante-Nicene Fathers, ur. Alexander Roberts i James Donaldson (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1989), Apology 39.
11. C. H. Spurgeon, The New Park Street Pulpit (Pasadena: Pilgrim, 1855), 1:208–9.

THE GOSPEL COALITION

The Gospel Coalition je udruženje evanđeoskih crkava duboko predanih obnovi vjere prema Kristovu Evanđelju i reformiranju službi kako bi bile potpuno u skladu s Pismom. Postali smo vrlo zabrinuti zbog nekih pokreta unutar tradicionalnog evangelizma, koji su narušavali crkveni život i odvlačili nas od povijesnih vjerovanja i praksi. S jedne strane, borimo se s idolopoklonstvom osobnog konzumerizma i politizacijom vjere, a s druge strane, ožalošćeni smo pasivnim prihvaćanjem teološkog i moralnoga relativizma. Ovi su pokreti doveli do olakoga napuštanja biblijskih istina i odustajanja od promjene života, određene našom povijesnom vjerom. Nismo samo čuli o tim utjecajima, vidjeli smo i njihove posljedice. Stoga, obvezali smo se na osnaživanje crkava novom nadom i radošću koje su utemeljene na obećanjima što su primljena isključivo milošću kroz vjeru u Krista.

Vjerujemo da u mnogim evanđeoskim crkvama postoji suglasje s istinama Evanđelja. Ipak, često vidimo kako je slavljenje zajedništva s Kristom zamijenjeno uživanjem u prolaznim bogatstvima ili pak monaškim povlačenjima u ritual, liturgiju i sakrament. Ono što zamjenjuje Evanđelje nikad ne može ojačati srčanu vjeru usidrenu u djelovanju neustrašivoga učenitstva, željnu da izdrži kušnju poziva i žrtve Kraljevstva. Želimo nastaviti vožnju po Kraljevoj autocesti, s ciljem da osiguramo evanđeosko zagovaranje, ohrabrenje i

obrazovanje tako da sadašnje – i buduće – generacije crkvenih vođa budu bolje opremljene kako bi snabdjele svoje službenike načelima i praksama koje proslavljaju Spasitelja te da bi mogle činiti dobro onima za koje je prolivena njegova krv.

Želimo potaknuti sve ljude na zajednički trud – trud kojim se revno časti Krist i kojim se umnažaju njegovi učenici, udružujući se u istinsku koaliciju za Isusa. Ovako biblijski utemeljena i ujedinjena misija jedina je moguća budućnost Crkve. Realnost nas prisiljava da stojimo s ostalima koji su uzdrmani uvjerenjem da je milost Boga u Isusu Kristu naša jedina nada za vječno spasenje. Želimo se izboriti za takvo Evanđelje jasnoćom, suosjećanjem, hrabrošću i radošću – drage volje povezujući se sa srcima bližnjih vjernika, bez obzira na denominacijske, etničke i klasne razlike.

Naša je želja služiti Crkvi koju volimo, pozivajući svu našu braću i sestre da nam se pridruže u trudu da obnovimo suvremenu Crkvu prema drevnom Kristovu Evanđelju, tako da doista govorimo i živimo za njega na način da se to jasno očituje u vremenu u kojem živimo. Namjera nam je to činiti uobičajenim sredstvima njegove milosti: molitvom, kroz službu Riječi, krštenjem i Gospodnjom večerom te zajedništvom svetih. Čeznemo raditi sa svima koji, osim što prihvaćaju uvjerenja i vizije ovdje postavljene, traže gospodstvo Krista nad cijelim svojim životom s nadom u snagu Duha Svetoga da transformira pojedince, zajednice i kulture.

Poziv lokalne crkve ne može biti uzvišeniji nego što jest. Pozvana je da bude svjetlo svijetu, da bude jedinstvena obitelj među razjedinjenim zemaljskim obiteljima, da bude nastanjena Kristom osobno, da bude zjenica Božjega oka, da bude urezana u Kristove dlanove, da pronosi slavu slike Svetoga Trojstva, da bude utjelovljenje beskonačne ljubavi križa, da bude grupni portret, ljepši nego bilo koji u svijetu – to je Crkva, lokalna crkva, novi Božji narod.

- Citat iz knjižice

Knjižice pokreta *The Gospel Coalition* uredili su D. A. Carson i Timothy Keller, a napisane su da bi se precizno objasnilo ispovijedanje vjere koju pokret zastupa. *The Gospel Coalition* je evanđeoski pokret posvećen Kristovu evanđelju i transformaciji prakse služenja na temelju Svetoga pisma.

Timothy Savage (doktorirao je na Sveučilištu Cambridge i magistrirao teologiju na Dallas Theological Seminary) od 1988. godine služi kao glavni pastor u Camelback Bible Church u Paradise Valley, u Arizoni. Autor je kršćanske uspješnice *Power Through Weakness*.

